

היום הרביעי בנגד דוד, שפתחות בו (שם) יהי מאות. מארת חסר, שהרי בנסת ישראל אין לה אOR משלה, אלא מה שגפנן לה על ידי הצדיק. כך גם דוד, שפטות בו (תהלים ט) עני ואכיוון אני, ואין לו מaims, אלא מה שגפנן לו מימי אדם הראשון ע' שנים.

היום חמישי בצד משא. ביום הששי בצד אהרן. ואותם ששת ימי בראשית למטה, בצד ששת ימי בראשית שלמעלה. ומילם ששת ימי בראשית שלמעלה? ואותם קרמזים בפטותם (דה"א בט) לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל וגוי, לך ה' הממלכה. והם חלום של הצדיקים בסוד תהה, הגדלה - זה אברם. הגבורה - יצחק. התפארת - יעקב. הנצח - חלוקו של משה. ההוד - חלוקו של אהרן. כי כל - בצד חלוקו של יוסף. הממלכה - חלוקו של דוד. ויוסף נקרא שבת למטה, בצד יוסף נקרא שבת לאלוהים. ומושום כך כתוב (דברים ט) על כן צוך ה' אלהיך לעשות בצד,

בא וראה, כשרצוי ישראלי לככבר שאת ארץ בנען, הקיפו אותה שששה ימים, פעם אחת בכל יום, בצד יומם, פעם ששה צדיקי אמת שעלייהם העולם מתקים. ובימים הבשבעי שבע פעמים, בצד יומם השבת, שהוא בצד צדיק, שהוא בן את היסוד והוא עמוד עולם. הוא היסוד והעקר של כל אותם צדיקים, ואם לא זכותם של הצדיקים - לא יוכל לככבר. וזה שפטותם (דברים ט) לא בצדקה, ובישר לבך אפנה בא לרשעת כי, ולמען הקים את פקידך אשר בא

יום רביעיה, לקובליה דדוד. דכתיב ביה, (שם א"ד) יהי מאות. מארת חסר, דהא בנסת ישראל לית לה נהירא מדיליה, אלא מה דאיתיהב לה על ידא דעתך. הבי נמי דוד, דכתיב ביה (תהלים פרא) עני ואכיוון אני, ולית ליה חיים, אלא מה דאיתיהיב ליה מיוםיך דאדם

קדמיה, שבעין שנין.

יום חמישיה, לקובליה דמשה. יומא ששת ימי בראשית לתחא, לקוביל ששת ימי בראשית דלעילא. ומאן אינון ששת ימי בראשית לעילא. אינון דרמייז בקריא, (דה"א בט א) לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל וגוי לך ה' הממלכה. ואינון חולקון דעתך ברזא דא, הגדלה: דא אברם. הגבורה: יצחק. התפארת: יעקב. הנצח: חולקא דמשה. ההוד: חולקא דאהרן. כי כל: לקוביל חולקא דיוסף. הממלכה: חולקא דדוד. ויוסף שבת אקרי לתחא, לקוביל צדיק ח' העולים, דאקרי שבת לעילא. ובגין כך כתיב, (דברים ה טו) על כן צוך ה' אלהיך לעשות את יום השבת.

הא חזי, כד בעו ישראלי למכבש לאראUA דבגען, אקיפו לה שיתה יומין, זמנא חדא בכל יומא, לקוביל אינון שית זפאי קשות דעליהון מתקיים עלא. ובו יומא שביעיה שבע זמנים, לקוביל יומא דשבתא, דאייהו לקוביל צדיק, דאייהו בן לכולחו, ומקיים להון, (שם יכח) צדיק יסוד עולם. אייהו יסוד רעיקרא דכל אינון זפאי, דאי לא זכותהון דעתך, לא הו יכלין למכבשה. הרא הוא דכתיב, (דברים ט ה) לא בצדקה ובישר לבך אתה בא

נשבע ה' לאבותיך לאברם וכו'. בבד את אביך (שמות כ), בסוד הנצח, שאחו ביה משה, ומניין אותה, שהרי משה היה מוקיר את קדוש ברוך הוא בתורה. בא וראה, אם התורה לא היתה נתנת על ידי משה, הביא הדבר, לא היו בני אדם מכירים את קדוש ברוך הוא ולא היו מוקירים אותו, ברוך הוא על ידי התורה לו מד אדם שהרי על יעקב רפונו, ימוקיר את עבדות יעקב, והוא ברוך הוא. ומשום לכך קדוש ברוך הוא. בבד את אביך ואת אמך, הוא בוגין בוגר משה.

דבר אחר, בבד את אביך - זו תורה שבכתב. ואת אמך - זו תורה שבבעל פה. שבעם שהאב נותן שבעם לאם, כך גם התורה שבכתב נותנת שבע לתורה שבבעל פה.

לא תרצה (שם), בוגר דעת החוץ, שאחו ביה אהרן. ומשום לכך לא תרצה. משום שפआשר הורגים את האדם, נוטלים ממנה חייו והחודד העליון הנהו שעלו. זהו שפטותם (וילאי) והודיע נחפה עלי למשחית. ומשום לכך הוניר הקדוש ברוך הוא את בני האדים, שאותו היפי העליון שגטן להם, שלא יטלו אותו מהם. ויש (זהו) גם סוד השלום, ומשום לכך עוזר אהרן לכפר, לשחת זבח קדושים, ועל פיו (זהו אומר) (דברים כ) כפר לעמך ישראל לעמך ישראל אשר פרדיות.

לא תנאר (שמות כ), בסוד המלכות (של הצדיק), שאחו ביה מי שאחו. והוא סוד החכמה, שהרי בנטת ישראל אין מתחברת אלא באותו שראייה לה, שהוא צדיק יסוד עולם. דבר אחר, לכך למן בסוד האמונה, בבד - בוגר בנטת ישראל. לא תרצה לא תנאר - בוגר דעת הנצח. לא תנאר - בוגר דעת החוץ.

לראשת וכו', ולמען הקים את הדבר אשר נשבע ה' לאבותיך לאברם וכו'.

בבד את אביך (שמות כ יב), ברזא דנצח, דאחד ביה משה, ויביק לה, דהא משה היה אוקיר ליה לקודשא בריך הוא באורייתא. פאה חזין, אי לאו אורייתא דאתניתבת על ידי דמשה נבייה רבא, לא הו ידען בני נשא לקודשא בריך הוא, ולא הו מוקרין ליה, דהא על ידא דאורייתא אוליף בר נש פולחנא דמאייה, ואוקיר ליה לקודשא בריך הוא. ובגין לכך בבד את אביך ואת אמך, לקביל דמשהiah.

דבר אחר, בבד את אביך, זו תורה שבכתב. ואת אמך, דא תורה שבבעל פה. דכמא דאבא ייב שבע לאימא, כי נמי ייב שבע תורה שבכתב לתורה שבבעל פה.

לא תרצה (שם כ יא), לקביל ברזא דהוד, דאחד ביה אהרן. ובגין לכך לא תרצה. בגין דבד קטלין ליה לבר נש, ההוא זיוא והוד עילאה דעליה, גטליין מגיה. הדרא הוא דכתיב, (וילאי) והיהודים נחפה עלי למשחית. ובגין לכך אזהיר לון קודשא בריך הוא לבני נשא, דההוא שופרא עילאה דיבב לון, שלא יטלוון ליה מנהון. ואית (ואהו) נמי רזא דשלמא, ובגין לכך קאים אהרן לכפרא, לנכסא נכסת קידשין. ועל פומליה (זהו אומר) (דברים כא ח) כפר לעמך ישראל.

אשר פדיות.

לא תנאר (שמות כ יד), ברזא דמלכות (נ"א דעתך). דאחד ביה מאן דאחד. ואיהו רזא דחכמתא, דהא בנטת ישראל לא אתחברת אלא בההוא דחייב לה, דאייהו צדיק יסוד עולם. דבר אחר, כי אוליפנא ברזא דמהימנותא. בבד, לקביל בנטת ישראל. לא תנאר, לקביל ברזא דנצח. לא תנאר, לקביל דרזא דהוד.

דבר אחר, פבד - בוגר יהי מארת של מעשה בראשית. לא תרצה בוגר (ראשית א) ישרצו הרים שרש נפש חיה. משום לכך, נפש חיה אל תהרג. לא תנאר - בוגר (שם) תוציא הארץ נפש חיה למים. משום לכך, לא תנאר באשה שאינה מינך, שאינה בת זוגך. לא תגנב, לא תענה, לא תחמד - זה סיום של אשר האמירות של התורה, בוגר עתיק העתקים, הראשית של הכל, לאחו הסוף בראש, ושיחיה הפל אחד. וזה שאין מתחילה בהם בראשונה, למד סוד עליון עד לאיזה מקום נתנה רשות למשה להתבונן, ומאייזה מקום קיבל תורה, שהוא מזער אנפין.

ומشום לכך אמר שבע אמרות, בוגר שבע דרגות עליונות שרכמוות בכתב של לך ה' הגדלה וגנו. ועוד אותו הפקום התבונן משה. וזה שפתחות דבריהם ח' פנים בפנים דבר ה' עמקם. פנים - זה הפן מקודש. בפנים - זו הבית.

פנים - זה הברית. בפנים - זה הארון. וכיוון שהחדרו, דבר ה'. מי הוא? שבע אמרות, עם אותם שלוש דרגות עליונות של העתיק הקדוש, אמרו בוגר שלוש אמרות אחרות, ועלו מפתחה למעללה.

ואמר (softmax) לא תגנב, בוגר חם העילונה, בינה, שיגוקת מהכמה. וממי שיש בו בינה, נקרה מבין דבר מהות דבר. כמו שיגונב ולוקם מה שיש בלבד החקם, שמלמדו חכמה ומלאדו תורה. ואך על גב שהתרה לו בינה לינק מהכמה - גנבה יש מazz אמר שאסור, ואמר לא תגנב סתם. לא פצעה (שם), בוגר דרגה עליונה של חכמה. שהרי אין יכול אדם

דבר אחר, פבד, לקביל (בראשית א י) יהי מארת, שעובדא דברראשית. לא תרצה, לקביל (שם א) ישרצו הרים שרש נפש חיה. בגין לכך נפש חיה לא תקטול. לא תנאר, לקביל (שם כד) תוצאה הארץ נפש חיה למים. בגין לכך, לא תנאר באתחלתא דלאו מינך, דלאו אידי בת זוגך. לא תגנב, לא תענה, לא תחמד. דא הוא סיומה דעשרה אמרין דאוריתא, לקביל עתיקא דעתקין, ראשיתא דכלא לאחדא סופה ברישא, ולמהוי פלא חד. והאי דלא שארי בהו בקדמתה. לאולפא רזא עילאה, עד אז אמר אתיהיב רשותא למשה לאספהלא, ומאן אמר קביל אוריתא, דהוא מזעיר אנפין.

ובגין לכך אמר שבע אמרין, לקביל שבע דראין עילאיין, דרמיין בקריא (יה"א ט"א) דליך ה' הגדלה וכו'. ועד ההוא אחר אסתפל משה, הדא הוא דכתיב, (דברים ה) פנים בפנים דבר ה' עמקם. פנים, דא ברא קדישא, בפנים, דא ברקפא.

פנים, דא ברית. בפנים, דא ארוץ. וכיון קאתחברין, דבר ה'. ומאי ניה. שבע אמרין, באינו תלטא דראין עילאיין עתיקא קדישא, אתה אמרו לקבליהון תלטא אמרין בתראין, וסליקו מתחא לעילא.

ואמר לא תגנב, לקביל אימא עילאה, בינה, דינקא מהכמה. ומאן דאית ביה בינה, איךרי מבין דבר מתוך דבר. פמאן דגניב (ה' נה ע"ב) ונסביר מה דאית בלבד דחכם,DAOrif ליה חכמתא, ואוליף ליה אוריתא. ואף על גב דاشטרי לגביה בינה לינק מהכמה. גניבא אית מפטרא אהרא דאסיר, ואמר לא תגנב סתם.

לא תענה, לקביל דראגא עילאה דחכמתא.